

Niemand geloofde dat Eva (26) borstkanker had

JIJ BORSTKANKER? ONMOGELIJK! VEEL TE JONG

"Eigenlijk ben ik te jong om borstkanker te krijgen. Dat is wat iedereen me vertelde en het was dan ook lastig om uiteindelijk de diagnose te krijgen. Niemand ging er vanuit dat wat ik voelde serieus en kwaadaardig was. De huisarts en de artsen in het ziekenhuis waren verbaasd: "26 jaar? Dat kan niet. Dat bestaat niet,". Toch is dat vreemd, want er zijn wel degelijk situaties bekend. Niet veel, maar het kan dus wel. Alle onderzoeken zijn gebaseerd op statistieken en niet op de persoon, dat vind ik lastig. De behandeling viel me vies tegen. Ik vond het pittig en was doodziek. Maar het was ook een goede tijd. Iedereen kwam langs en mijn vriend was er meer dan 100% voor me. Nog steeds. Dat is mijn grote geluk. Je hoort veel verhalen dat het anders gaat, maar mijn situatie heeft ons juist dichterbij elkaar gebracht.

WIL JE KINDEREN? NU BESLISSEN!

Toen ik de diagnose borstkanker kreeg, moest ik direct belangrijke beslissingen nemen en ingrijpende operaties ondergaan waar ik in mijn levensfase nog helemaal niet aan toe was. Wil ik kinderen? Nu beslissen! Hoewel ik nog niet met kinderen krijgen bezig was, heb ik wel voorzorgsmaatregelen genomen en wat eitjes in laten vriezen. Dat zijn grote momenten. Door de behandeling kreeg ik bijvoorbeeld ook opvliegers, wat een raar fenomeen. Niet alleen de behandelingen, maar vooral alle keuzes en gesprekken die gevoerd moesten worden, waren bijna onmogelijk lastig. Mijn omgeving en ook de universiteit waar ik studeer, zijn niet bedacht op mijn situatie. Het was dan ook behoorlijk lastig om uit te leggen waarom ik bepaalde keuzes moest maken en dat ik bepaalde vakken niet kon volgen. Omdat ik zo ziek ben geweest, kan ik nu pas afstuderen. Ook dat gaat niet vanzelf. Het was lastig om een passende afstudeerplek te vinden. En wat zet je in je CV? Vermeld je wel of niet dat je ziek geweest bent? Ik besloot het niet te doen, maar dat heeft ook niet geholpen. Toch is het uiteindelijk gelukt en als alles meezit studeer ik begin volgend jaar af.

OH NEE, IK BEL DIRECT DE CHIRURG!

Nu moet ik mijn leven weer oppakken. En dat vind ik lastig, ik sta nog slechts aan het begin. En waar begin je. Hoewel iedereen in mijn omgeving heel zorgzaam is en het graag goed wil doen, snappen veel mensen niet waar ik doorheen ga. Dat is niet vreemd, want er zijn niet zo veel mensen van mijn leeftijd die de situatie kennen. Veel mensen hebben een mening over wat ik moet doen: "Je legt de lat te hoog?" "Je wilt ook te veel. Je moet meer aan jezelf denken en makkelijker 'nee' zeggen. Op dit soort opmerkingen reageer ik eigenlijk altijd gekscherend: "Oh, nee, zou het? Ik bel direct de chirurg!" Daar kunnen mijn vriend en ik wel weer heel hard om lachen. Het lijkt of ik er weer ben, maar ik heb nog niet veel energie en dat snapt niet iedereen. Het lukt me bijvoorbeeld niet om naar alle feestjes te gaan. En als ik er wel ben, ga ik vaak wat eerder naar huis. Daar krijg ik dan toch wel veel vragende blikken op en onbegrip over.

IK KIJK WAT IK NOG WEL KAN

Ik ben kwetsbaarder en emotioneler betrokken bij alles wat er gebeurt. Mijn onschuld is weg, mijn beschermklaag is weg en de natuurlijk filter is dun. Om rust te vinden en inzicht te krijgen in mijn situatie heb ik een aantal gesprekken gehad met een therapeut. Wat gaat dit me brengen, kan ik wel kinderen krijgen? Hoe kan ik omgaan met angstige gedachten? De gesprekken waren fijn, maar ze hebben niet echt iets fundamenteels gebracht. Uiteindelijk heeft een soort Herstel & Balans programma me geleerd met de situatie om te gaan. Ik leef misschien nog wel 80 jaar en ik kan niet al die jaren blijven leven met angst. Hoewel ik nooit bang geweest ben om dood te gaan, ben ik wel heel blij dat ik nog leef. Daar ga ik dan ook zo bewust mogelijk en zo goed mogelijk mee om. Ik leer te kijken naar wat ik nog wel kan in plaats van wat ik niet meer kan. Er is meer mogelijk dan je denkt. Ik word heel blij van bewegen, dus ik loop veel en probeer veel te fietsen. Fietsen was niet meer zo vanzelfsprekend. Niet alleen door de vermoeidheid, maar vooral door de snelheid en al het gebeuren om me heen. Het was lastig om daar in mee te gaan. Ik kom van ver en dat vertrouwen had ik nog niet. Gelukkig stap ik nu weer gemakkelijker op de fiets en beetje bij beetje gaat het beter. Ik heb geleerd om de kapitein te zijn van mijn eigen gedachten. Dat maakt mij scherper en helderder".